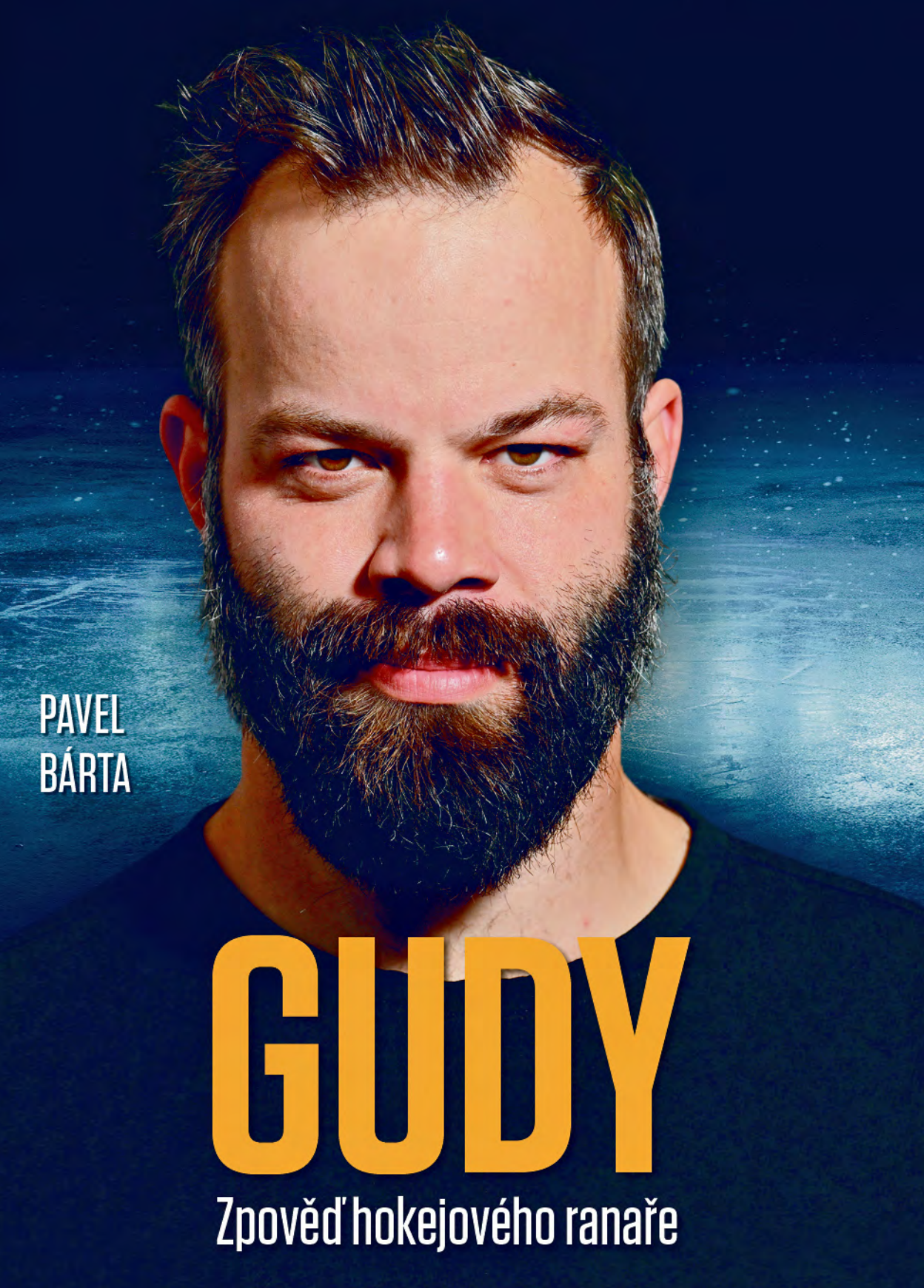

A close-up portrait of Pavel Barta, a man with a full, dark beard and mustache, looking directly at the camera with a serious expression. He has short, dark hair. The background is a dark, textured blue, resembling an ice rink or a night sky. The lighting is dramatic, highlighting his facial features.

PAVEL
BÁRTA

GUDY

Zpověď hokejového ranaře

GUDY

Zpověď hokejového ranaře

Vyšlo také v tištěné verzi

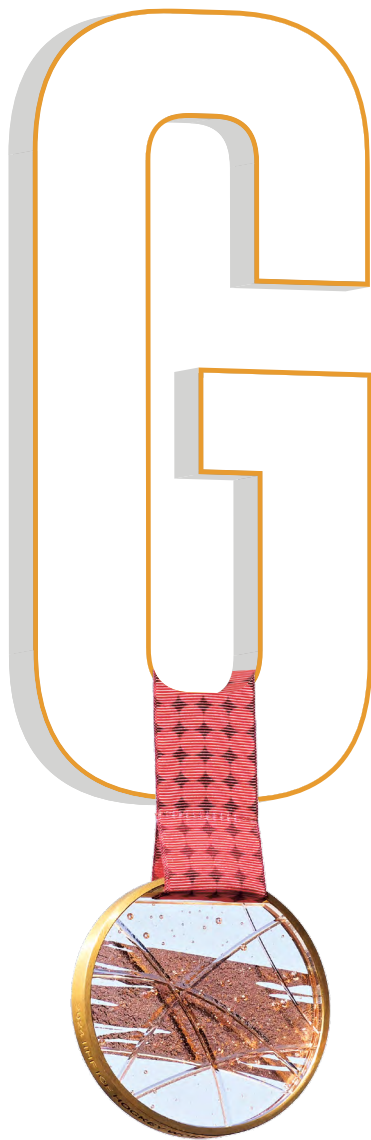

Pavel Bárta

GUDY - Zpověď hokejového ranaře – e-kniha

Copyright © Czech News Center, a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Jsmé hrdí na to, že právě s Radko Gudasem
jsme propojili síly při podpoře malých hokejistů.**

#PUKYPOMAHAJI

© PAVEL BÁRTA

ISBN tištěné verze 978-80-53030-45-8

ISBN e-knihy 978-80-53030-85-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-53030-86-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-53030-84-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PAVEL BÁRTA

GUDY

Zpověď hokejového ranaře

EDICE **SPORT**

Vždycky tam nechám všechno...

Nejvíc jsou vidět góly. Hokej se hraje na ofenzivní straně. Norris Trophy taky většinou získávají obránci s největším ofenzivním talentem. Nevím úplně, jestli cena pro nejlepšího beka NHL úplně souvisí s rolí zadáka, když se za jeden z hlavních ukazatelů bere, aby nasbíral plno bodů. Tihle hráči jsou prostě v tabulkách, statistikách, v sestřizích nejlepších momentů nejvíc na očích.

Mám na to trochu odlišnej názor.

Slovo obránce vychází ze slova bránit.

Našlo by se pár dalších trofejí, které se ke mně nehodí. Například Lady Byng Trophy pro nejslušnějšího hráče. Nikdy nemůžu získat ani Art Ross Trophy za produktivitu. Přitom mi v NHL naměřili nejtvrďší střelu. Vyhrál jsem dvakrát za sebou, potom byl v první desítce.

Táta mi taky vždycky říkal, abych víc střílel. Připomíná mi to pořád. Na střelbě pracuju neustále. Myslím, že jsem v ní dobřej. Jen bych měl častěji trefovat bránu. Nebo by mi ostatní měli víc nahrávat. Jako střelce mě tolik nevyužívají. Mám jiný poslání. Blokovat puky, trefovat hráče, hrát tvrdě do těla.

Tenhle styl je mi vlastní. Někoho sundat mě baví stejně, jako když dám gól. Stalo se to mým posláním. A někdo to dělat musí. V časech, kdy hráči NHL začali rychlostí připomínat porsche, jsem já něco jako hummer. Libuju si ve fyzický hře. Rozdávám hity, bourám soupeře, snažím se jim hru co nejvíc znepríjemnit. Všichni vědí, co ode mě mohou očekávat.

Na přesilovku bych taky šel. Beze všeho bych uvítal, kdybych mohl střílet po klucích, co se snaží rány blokovat. Jenže zpravidla stojím na opačný straně. A soupeři střílejí po mně. Na ledě jsem od toho, abych gólům zabraňoval, předcházel jim, abych zastavoval protihráče. Můj džob je dělat pořádek ve vlastním pásmu a před bránou. Čistit prostor, aby se báli tam vůbec vlézt, do něčeho se pouštět, něco si dovolit.

Na farmě nebo když jsem začínal hrát NHL za Tampu Bay, mě na přesilovku ještě stávēli. Ale v konkurenci ofenzivních beků to je těžký. Zvlášť, když máš v mančaftu borce jako Victora Hedmana nebo Aarona Ekblada. Na přesilovku chodí někdy dva zadáci, ale trend je, že častěji hraje v početní výhodě jen jeden. V mužstvu máš dva ofenzivní a čtyři víc defenzivně zaměřený obránci. A na pozici útočného obránce většinou našli někoho jinýho než mě.

Jestli mě to štválo? Přijal jsem určitou roli a snažím se ji plnit co nejlíp. Dělán, co je potřeba, protože i tahle práce je pro tým důležitá. Snad ji dělám dobře. Do všeho jdu nadoraz. Nechci prohrát. Možná i díky tomu jsem vydržel v NHL tak dlouho. Určitě delší dobu, než bych si pomyslel.

Občas se taky objevím v highlightech. Ale kvůli gólům to obvykle není. Mě ukážou, když někoho trefím u mantinelu nebo na středu hřiště. Moje hra přitom nespočívá jen v tom. Jinak bych v NHL asi nebyl. Ale tyhle situace jsou v mém podání nejvíc vidět.

Důležitý je mít priority. Vědět, co je můj džob a co vyžaduje. Co od toho můžu chtít a co tomu sám musím dát. Přistupovat ke každému zápasu a každému střídání, jako by byly moje poslední. Jít příkladem ostatním. Nechat za sebe mluvit činy místo keců.

Jdu si tvrdě za svým, vím, co chci a co po mně chtějí. V základní části NHL jsem hrál přes 800 zápasů. Ale nemůžu říct, že jsem měl jako cíl něčeho takového dosáhnout. Když jsem v šestnácti letech začínal hrát za Beroun, toužil jsem po tom dostat se do extraligy a zabydlet se v ní. Jakmile se ale naskytla šance jít do zámoří, táta mi řekl, ať jdu. Sám ji jednou taky měl, ale nevyužil ji. Jsem rád, že jsem to udělal a že jsem pak mohl v NHL hrát tolik let. Dělat, co miluju, dávat tomu všechno.

Tam, kde jsem, jsem se dostal především pílí a tvrdou dřinou. Poctivej přístup a pracovitost mám v sobě. Hodně jsem se taky naučil od jiných. Považuji se za jednoho z nejpracovitějších hráčů. Nejsem si totiž jistý, jestli bych se svým talentem dokázal NHL vůbec někdy hrát.

Nesmírně oceňuju kluky, kteří jsou mnohem talentovanější a ještě dokážou makat. Stejně tak by se našlo dost takových, co svoje nadání prošustrovali. Vlastní leností, hloupostí i tím, že marně čekali na pořádnou příležitost. Nebo že když přišla, tak ji nedokázali využít.

Pokud se ti to naopak podaří, v kariéře jednou dospěješ do okamžiku, kdy víš, že na to máš. Fyzicky i psychicky. Ale taky musíš mít štěstí a musí ti přát ve správný moment. Zároveň potřebuješ být na svoji příležitost připravený. Jinak jsi v hajzlu. Drbeš si hlavu. Nejsi na tom ještě tak, jak bys měl. Nestačíš, nezvládáš, nestíháš.

Je těžký být na farmě a celou sezonu čekat, až tě zavolají nahoru. Jenže jakmile k tomu konečně dojde, musíš předvést nejlepší výkon. Ukázat se. A to není tak jednoduchý. Kdyby bylo, zařídí se podle toho všichni.

Záleží na tom, jaká ti v týmu přísluší pozice, kam se posuneš. Když jsem přišel do Tampy, byli tam zkušený borci s velkými smlouvami. Eric Brewer, Sami Salo, Teddy Purcell, Martin St. Louis, Vinny Lecavalier, Mattias Öhlund. Obrovská jména. Ale během pár let jim skončily kontrakty. Nikdo ze starších hráčů nezůstal. Lightning omladili tým. Najednou s ním v roce 2015 postoupili do finále Stanley Cupu.

Bylo vidět, že mají potenciál. Jen potřebovali doladit pár věcí. Třetí lajnu, gólmana. Ben Bishop se pak zranil, což byla další věc, která je mohla podělat. Vypadl ve chvíli, kdy finále proti Chicagu mohli dotáhnout. Místo toho se série otočila v jejich neprospěch.

Tampa byla blízko titulu už tenkrát. Mě krátce předtím vyměnili. Ještě během sezony. Pohár vybojovali Lightning o pět let později a v dalším ročníku znovu. Z Floridy jsem odešel

poté, co jsem si s Panthers na jaře 2023 zahrál poprvé ve finále play off. V další sezoně získali Stanley Cup. Taky už beze mě.

Nepřemýšlel jsem o tom, jestli mě něco mrzí nebo ne. Nikde není psáno, že se mnou by se jim to povedlo. Třeba bych něco pokazil a ve finále by nevyhráli. Jenže kdybych zůstal, neměl bych zlato z mistrovství světa. Tohle jsou takový náhody. Nechci se za ničím ohlížet. Neřeším, co by mohlo být. Řeším, co je.

Všem jsem triumf přál. Klukům z Floridy, kde jsem chytil novou mízu a prožil skvělý léta. I předtím Tampě, kde jsem v NHL začínal. Zasloužili si to.

Byli u toho i moji soupeřníci Honza Rutta a Ondra Palát. S Paličem jsme začínali už na farmě. S Ruťákem jsem se v NHL v jednom týmu nepotkal. Ale na nároďáky jsme spolu jezdili od šestnáctky. Nikdy jsme nic nevyhráli. Jen s osmnáctkou, když jsme postoupili z nižší divize mistrovství světa zpátky mezi elitu.

Abych pravdu řekl, nepředpokládal jsem, že se mi ještě něco povede, když mě úspěchy pořád mýjely. Pak jsme ale na jaře 2024 s nároďákem vybojovali titul na šampionátu v Praze. První po čtrnácti letech a devětadvacet let od zisku posledního zlata na domácím mistrovství světa.

Když bylo po všem, seděli jsme v kabině a na krku nám visely ty krásný medaile. Rozhlížel jsem se kolem sebe po kabině. Podíval jsem na Ruťáka s Paličem. Napadlo mě: Ty jo, mají dva Cupy, teď vyhráli mistra světa. To je teda něco.

Hráči, kteří něco dokázali. Vítězové.

Vítězové jsme v tu chvíli byli všichni. Ale úžasnej byl už ten pocit, že jsou se mnou zase v týmu a titul jsme vybojovali spolu. Já jsem do té doby získal zlato jen na běčkovém šampionátu osmnáctek a potom Calder Cup za vítězství v AHL. Tenkrát mi bylo dvaadvacet let. Tím taky na dlouho všechno zhaslo.

Dvakrát jsem přišel o Prahu. Napřed o mistrovství světa 2015, kdy jsem si léčil koleno a trejdovali mě z Tampy Bay do Philadelphie. O čtyři roky později o zápas NHL, kdy mě před sezonou vyměnili do Washingtonu. Tolik jsem toužil vyjet na pražský led... O to větší jsem ale měl motivaci pak. A vyšlo to parádně, se vším všudy. Nikdo moc nepočítal s tím, že se nám na šampionátu v Praze něco tak velkého povede a národu připravíme takovou parádu. Co si přát víc?

Zrovna Rutič měl ještě těžší cestu než většina z nás. Když už jsme s Ondrou Palátem byli v Tampě, on hrál pořád za Chomutov druhou náruč – nižší soutěž. Prožil pak dobrý sezony v extralize, dostal se do nároďáku a odpíchnul se dál. Začínal v Chicagu, kde se potkal první sezonu s Michalem Kempným. Jeho jsem taky znal od juniorských výběrů. Kempas později vybojoval Pohár s Washingtonem. Ruťáka z Blackhawks vytrejdovali do Tampy.

Jsmo stejně staří a nikdy bych neřekl, kam to dotáhneme. Byli jsme trochu ztracená

generace. V mládeži jsme žádnéj kráter do světa neudělali. Ale začínali jsme ve výběrech spolu, naše cesty se různě protínaly.

Vybavilo se mi, jak jsme s Ruťákem byli jednou na akci se šestnáctkou, zavřený v hotelu někde na Slovensku. Snad v Prievidzi to bylo. Koukali jsme se na nesmyslný filmy v televizi, klábosili o hokeji. Nebo jak jsme s Ondrou Palátem surfovali ve Virginii, když jsme spolu hráli na farmě.

Teď se sejdeme a je to úplně jiná historie. Máme za sebou stovky zápasů na špičkový úrovni. U hokeje i jinde jsme toho spoustu zažili. Ruťák s Paličem jsou v Praze sousedi, koupili byty v jednom domě. Máme rodinky, děti. Ale v podstatě jsme pořád stejní dementi, co jsme byli tenkrát jako mladý ucha.

Bylo skvělý být zase v partě s klukama, se kterými jsem vyrůstal, a ještě k tomu sdílet úspěch, na nějž se čekalo celý věky. Snad nikdo nepředpokládal, že přijde. Vyhrát s národákem mistra světa je dětskej sen. Když jsme jako kluci mydlili hokej na ulici nebo na rybníku, hráli jsme si na Pavla Pateru a Martina Procházku. Získali světový tituly, vyhráli olympiádu. Toužili jsme být jako oni.

Děti potřebujít mít hrdiny. Vzory. Někoho, ke komu můžou vzhlízet. Motivuje je, když vidí, že něco dokázali. Během mistrovství světa žil národ hokejem, lidi úplně pohltit. Ještě jak se hrálo v Česku, měli všechno z první ruky. Byli přímo u toho, což má ještě silnější dopad. Mohli být zase hrdí. Pro nás i pro ně mělo vítězství obrovskou cenu.

Všichni hokejisti touží vyhrát mistrovství světa. Chtějí zvítězit v sedmým finále Stanley Cupu. To první se mi povedlo. Zlatem z Prahy jsem si splnil velký cíl, za kterým jsem si šel celou dosavadní kariéru. O Stanley Cup bojuješ v mančaftu, kde se sejdou hráči z různých částí světa. Jste spolu celou sezonu. Třeba po několik let. Ale je přece jen jiný vyhrát s národákem. S klukama, z nichž mnohé znáš od útlého mládí. Hraješ taky za svou zemi.

Vybojovat titul mistra světa je opojný a úžasný. Ať se to povede kdekoli. Ale už asi nebudeme moct zažít to, co v Praze. Vítězství doma, před vlastním publikem. Jiní hráči tuhle příležitost neměli. My ano. A proměnili jsme ji. Ještě po takový době.

Pořád mi běhá mráz po zádech, když si na to vzpomenu. V prvních chvílích mi nedocházelo, co se stalo. Ale pro tyhle okamžiky dřeš celej život. Makáš, obětuješ se, hokeji podřídíš všechno. Vrací se ti, čím jsi na svojí cestě prošel. Vyskakuj střípky, co jsi zažil a co tě potkalo. Jako vzpomínka, kdy jsme s Ruťákem trčeli v hotelu na Slovensku.

Každej nedostal zázračnej talent. Z každýho nemůže vyrůst nejlepší hokejista na světě. Ale já chci vždycky být lepší než ty druhý. Chci je porazit. Zašněruju brusle a jdu.

Já chci vyhrát.

Nevzdám se.

A zase tam nechám všechno.

Oba moji dědové byli bachaři.

Děda z máminy strany pocházel z Lísku v Hudlicích. Na stejném místě dneska máma bydlí, s tátou tam postavili nový dům. Už nejsou spolu, ale mamka tvrdí, že cítí, že tam patří. Narodila se přitom v Karlových Varech, pak se stěhovali do Liberce, protože dědu jako vojáka převeleli.

Tátův otec měl kořeny v Německu, tam se v roce 1940 narodil. Jeho rodiče byli za války totálně nasazený. Nejdřív sloužil jako pohraničník a psovod. Z Bruntálu, kde přišel na svět můj táta, ho poslali do Liberce. S druhým dědou pracovali jako dozorcí ve věznici a potkali se dřív, než se tam seznámili moji rodiče. Měli dokonce společný kanclík a nejdřív spolu bydleli na pokoji.

Já jsem svým způsobem taky bachař.

Tím, co dělám na ledě. A jako otce tří dcer mě to nejspíš čeká ještě doma.

Děti máme celkem čtyři. A každý se narodilo jinde. V místě, kde jsem zrovna působil. Leontýnka v Tampě, Kvído ve Philadelphii, Elvírka ve Washingtonu a Frída na Floridě. Vyšlo to náramně. Děti mezi sebou i soupeří, fandí svému týmu NHL. Taky si daly přezdívky podle maskotů. Takže Týnka se jmenuje Thunderbug, Kvído zase Gritty, Elvírka je Slapshot a nejmladší Frída pro změnu Stanley C. Panther. Když spolu vedou zasvěcený debaty, bývá to legrace.

Anaheim se stal mým pátým týmem v NHL. Wild Winga, jak říkají maskotovi Ducks, jsme už neplánovali. Jenže jeden nikdy neví. Do auta už se mi všechny děti najednou nevejdou. Ale velká rodina je super. Pořád se něco děje. Baví mě to.

Děda z tátovy strany se jmenoval Otto. Táta je Leo, jeho brácha taky Otto. Tradice křestních jmen končících na „o“ se naši drželi. Proto jsem Radko. Křestní jsem dostal taky po mámě, která je Radka nebo přesně Radomíra. Moje prvorozená dcera se jmenuje Leontýna po dědovi. Uvažovali jsme o různých jménech a tohle bylo nejpříhodnější, co nás napadlo.

Se synem jsme to měli zapeklitější. Říkali jsme si, že když nenajdeme nic, co by končilo na „o“, dostal by jméno s ním na začátku. Nakonec jsme vymysleli Kvído. Moje sestra Karolina má taky syna. Jmenuje se Marko.

Jak jsem (ne)potkal svou ženu

Někde uváděli, že jsem se narodil v Kladně. Nevím, kde to vzali. Na svět jsem přišel v Motole. Takže jsem rodilý Pražák, i když se tak necítím. Ale pocházím původně odtud, a když jsem se vrátil do Čech, hrál jsem za Spartu a Beroun. Až potom za Kladno.

Když jsem se narodil, bydleli jsme ve Stodůlkách, v paneláku na sídlišti blízko stanice metra Luka. V tom bytě jsem strávil možná první dva měsíce života. Než jsme odešli do Finska, kde táta získal angažmá v Jyväskylä. Byla to jeho první zahraniční štace.

Matně si pamatuju, že jsme se do Stodůlek ještě dva, tři roky vraceli. S Karolinou jsme na balkoně měli malý bazének a v létě se v něm cachtali. Ale v Praze jsme se nezdrželi nikdy dlouho, protože táta hrál pořád někde v cizině. Kluby měnil, nikde nezůstal víc než dva roky. Takže pomalu před každou sezonou jsme vyráželi někam jinam. Jednou prodloužil ještě o rok v Heilbronn. Máma zůstala se mnou v Čechách, babička se stěhovala do Německa, aby tátovi se ségrou vařila. Šel jsem do šestý třídy. Bydleli jsme už v Berouně, kde naši rozjeli hotel. A jsme tam pořád, když se na léto vracíme.

První den si ke mně ve škole sedl do lavice kluk.

„Čau, já jsem Matěj. Jsem tady nověj,“ představil se.

„Čau, Radko. Taky jsem tu nověj.“

Začali jsme kecat. Vyprávěl, že se přistěhovali z Prahy. Zemřel jim děda, do Berouna šli za babičkou, na Černý vršek.

„Já jsem taky původně z Prahy. Kde jsi tam bydlel?“ zajímal jsem se.

„Na Lukách,“ řekl. Takže dávný soused.

„My taky. Kterej barák?“ pokračoval jsem.

„Když vyjdeš z metra, tak hned vlevo.“

„No, my taky. A jakej vchod?“

Z jeho slov jsem vyrozuměl, že bydleli jen o pár dveří dál.

Stali se z nás dobrý kamarádi. Navíc jsem v útlém dětství nežil jen kousek od něho, ale taky vedle budoucí manželky, protože jeho sestru Barboru Chrenkovou jsem si později vzal za ženu. Jen jsme o sobě nevěděli, poznali jsme se, až když jsme bydleli v Berouně. Nemohli jsme se potkat ani ve školce. V rondelu na Lukách, kam jsem chodil, už měli plno. Bára s Matějem museli někam jinam.

Tohle umí napsat jen život.

Barča pak chodila v Berouně o třídu níž, moje sestra Karolina o dvě. Měly svoje kamarádky, byli jsme parta dětí, co se stýkaly. Jezdili jsme spolu na kole, vyráželi na výlety, dělali vylomeniny, navštěvovali se, o víkendech přespávali u sebe doma. Když jsem šel z devátý třídy na střední školu, už jsme se dobře znali.

Před maturitou jsem s Barčou začal chvíli randit, chodili jsme spolu taky do tanečních.

Pak jsme se rozešli, a než jsem odletěl poprvé do Států, dali jsme se zase dohromady. A už nám to už stálo. Barča potom studovala v Brně vysokou, přijali ji na JAMU. Moc prostoru vycestovat a studovat na dálku neměla.

Zpočátku to nebylo jednoduchý. Ale měl jsem české a slovenské spolubydlící, žil s Ondrou Palátem a Rišem Pánikem, byla tam s námi taky jednu dobu jeho Nika nebo Ondrova Barča. S tou mojí jsem byl ve spojení, mohla dorazit třeba jen na Vánoce. Ve škole jí povolili dva týdny.

Takhle na dálku nebylo naše soužití nic moc, ale jakmile jsem se vrátil do Čech, sestěhovali jsme se s Barčou k sobě. Její rodiče nám dovolili si zařídit nahoře v domě byt z půdy o sto metrech čtverečních. Generační dům s třemi byty, mohla tam být babička, švára s rodinou.

Když Barča ukončila vysokou, chtěl jsem, aby se za mnou přestěhovala do Ameriky. A jakmile odehrála poslední divadelní představení na JAMU, k tomuhle zásadnímu kroku se odhodlala. První rok společného života v zámoří jsme hned čekali naši první ratolest, Leontýnku. To už bylo v Tampě.

S Barčiny rodiči jsem se znal dlouho, tykal jsem si s nimi dřív, než jsem s ní vůbec začal chodit. Takže námluvy probíhaly tak, že jsem přišel s kytkou k nim domů a po čtyřech letech známosti se představil jako její snoubenec. Zbytečné byly otázky, jaké s ní mám úmysly, když už jsme několik let randili, ona spávala u mě, já u ní, celý léto jsme společně žili v bytě. Chodili jsme spolu nějakých pět, šest let. Dohromady možná osm nebo devět. Známe se od základní školy, přešla se mnou všechny překážky.

Život jako lego

Když jsme na jaře 2024 vyhráli v Praze mistrovství světa, objevilo se na sítích video, kde malej kluk u mantinelu naráží do jinýho prcka. A že prý tohle má být první hit Radka Gudase.

Lidská kreativita je úžasná. O tom, jak moje první krůčky na ledě vypadaly, vyprávěl táta. Dostal jsem židličku a měl ji před sebou na ledě tlačit. Místo toho jsem fňukal: „Tatínku, mně ty brusličky nebruslují.“ Sedl jsem si na tu židličku a seděl.

Doteď to někdy praktikuju na protihráčích...

Mojí první obětí ovšem byla mladší sestra Karolina. To měla za to, že mě pořád strašila!

Děda koupil dvě brány, chodil jsem střílet s tátou. Občas jsem ale musel pálit sám, což mě nebavilo. Navlékl jsem ségru do plný výstroje a postavil ji tam, jen na nohách měla boty. Myslím, že vydržela šest ran. Než jsem ji trefil pukem do špičky.

U nás na Lísce je prostranství, kde jsem střílel. Sít jsem neměl, puky jsem hledal až v lese. Pak jsem si do branky natloukl prkna, aby nelítaly úplně pryč. Měl jsem třeba pětadvacet kotoučů, a když jsem jich třiadvacet, čtyřadvacet našel, byl jsem spokojenej. Táta je nosil

třeba po pěti, jednou jsme jich měli i čtyřicet. Dodnes jsou některý zavrtný na Lísku ve stráni.

Tátu si pamětníci vybaví hlavně ze Sparty, Brna nebo národáku. Na přelomu osmdesátých a devadesátých let hrál na olympiádě a mistrovstvích světa, má medaile z pěti velkých turnajů. A všechny bronzový. Jednu z olympiády v Albertville 1992, čtyři z mistrovství světa. Byl celkem na pěti šampionátech a taky na Kanadském poháru.

Moje dětství se odvíjelo podle toho, kde zrovna působil. Už jako mimino jsem s ním byl ve Finsku, pak v Německu, Švýcarsku, Norsku, mezitím v Česku, pak zase ve Švédsku a nakonec zase v Německu. Poprvé jsem šel ven, když mi byly tři měsíce.

Vždycky na konci léta jsme sbalili celý auto, nasedli a vyrazili. Někam. Tam jsme zase vybalili. Byli jsme v nový zemi, nastěhovali se do novýho baráku, musel jsem do nový školy, poslouchat nový jazyk, hledat si nový kamarády, na hokeji si zvykat na nový spoluhráče. Ale nic jinýho jsem neznal, nepřišlo mi to nějak neobvyklý.

Ke hraní mi dlouho stačily míč, hokejka a stavebnice Lego. I svůj život jsem ostatně někdy skládal jako kostičky...

V dětství tahle stavebnice patřila k mým oblíbeným hračkám, i když si s ní hodně hrál i táta. Přes noc mi stavěl hrady, já pak přišel a všechno mu rozstřílel. Dojalo mě, když mi po šampionátu v Praze zaměstnanci Lega vyrobili repliku poháru mistrů světa přesně podle fotky trofeje.

Po dvou letech ve Finsku táta odešel do Hedosu Mnichov. Před sezonou se v Německu narodila ségra, já už se učil bruslit. Když za další rok hrál v Norsku za Spectrum Flyers, byly mi čtyři. Bydleli jsme u jezera, viděl jsem děti, jak tam jezdí, a po škole spěchal za nimi.

Měl jsem tam kamarády, i dvanáctiletý, třináctiletý kluky s hokejkama. Dopoledne jsem bruslil se spolužáky u školy na postříkaným, zamrzlým hřišti, odpoledne jsem přišel, nazuli mi brusle a já v nich přešel na opačnou stranu přes zmrzlou zahradu k jezeru za domem. Vrátil jsem se, až když jsem měl hlad nebo padla tma. Což bylo třeba v sedm.

Ve Švédsku v Ljungby jsem zase bruslil na takový nudli. Byla hned vedle hlavní plochy. Táta mě přivezl a vypustil. Měl trénink, pak šel třeba do posilovny nebo na rehabilitaci a já jezdil na nudli klidně tři hodiny denně a strašně mě to bavilo. To už mi bylo šest, sedm let.

Trojboj jazyků

Všude jsem se musel během pár měsíců naučit fungovat mezi místními. Buď jsem se proháněl po ledě, nebo do sebe soukal jazyk. První měsíc byl vždycky nejhorší. Jít do školy, když nemluvíš jejich řečí. Když jsem nastoupil do školy v Německu, už jsem uměl švédsky. Ve třetí třídě jsem se učil německy a anglicky zároveň. Oba jazyky najednou, aniž bych jeden z nich uměl pořádně. V jednu dobu to byl docela zajímavěj trojboj.

Učitelka to na mě zkoušela anglicky. Myslela si, že ji líp pochopím. Řekla mi třeba: „Homework“. A já věděl tužku, o co jde: „Německy nemluví, co po mně jako chce?!“ Pak mi mamka vysvětlila, že to znamená domácí úkol.

Pořád jsem něco nechytal, takže mi dávala přepsat diktát. Já to udělal snad osmdesátkrát. Šlo třeba o třicet vět, už jsem ani nemusel mít předlohu. Přišel jsem domů, přepsal diktát, co jsem nezvládl ve škole. Mamka ho už taky musela znát zpaměti.

Doma jsem si překládal anglický slovíčka do němčiny a pak do češtiny. Utrpení. Jakmile jsem měl hotový homework v němčině, mamka, která mě doma učila, přišla, že ještě probereme češtinu. Abych ji nezapomněl.

Naši se s námi nepárali. Paralelně se školní docházkou jsme tam jeli českou školu. Nikdy jsme nemuseli dělat rozdílový zkoušky, protože jsme se do Čech vraceli tak, abychom duben, květen, červen chodili do školy.

Psát jsem začínal ve Švédsku jejich písmeny. Z němčiny jsem byl zase zvyklý na to, že podstatný jména začínají velkým. Měl jsem v tom trochu hokej, ale celkem rychle jsem se chytil. Zpočátku jsem ale taky hodně tápal, nevěděl jsem, jak oslovit ostatní děti.

Ve škole jsem první den na jednoho kluka zavolaal „Hej!“, aby si mě všiml. Jenže ve švédštině tohle znamená totéž, co naše „Ahoj“. Místo, aby přišel, taky mě pozdravil a odpověděl „Goodbye.“ Já mu tedy řekl „Čau“, on mně slušně opáčil „Na shledanou.“

Za měsíc už jsme všichni hráli kuličky. Pomalu jsem věděl, jak se švédsky řekne špagety v prášku. Doma jsme se ségrou tuhle řeč učili rodiče. Už s ní neměli problém. Jako dítě do sebe dostáváš jazyk rychleji a snáz. Přijde ti to jednoduchý. Pochopíš i slovosled.

Myslím, že tohle nám otevřelo svět. Ségra mluví německy doteď, já bych dal něco dohromady německy i švédsky. Na květnatou konverzaci by to nestačilo, ale základy mám. Občas ještě nějakou větou v jejich jazyce překvapím spoluhráče.

Při stěhování jsme šli vždy do jiný školy a za měsíc novou

**Ke hraní mi
dlouho stačily
míč, hokejka
a stavebnice
Lego. I svůj život
jsem ostatně
někdy skládal jako
kostičky...**

řečí mluvili. Vůbec nám nepřišlo divný, že je pořád střídáme. Dva roky jsme strávili ve Švédsku, nádhera. Jenže najednou do Německa, takže se zase učit německy, do toho angličtina jako jazyk číslo čtyři. V Česku by možná nebyli tak trpěliví.

Ty hraješ za Zedníky?

Taky jsem měl pořád jiný kamarády. Za dva roky ve škole si vytvoříš super přátelství, ale pak se zase odstříhneš. Delší vztahy jsme neudrželi žádný. Mám možná pět, šest kamarádů, se kterými se stýkáme dál nebo jsme nějak v kontaktu.

Přijeli za námi třeba kamarádi Švédáci, protože mají děti stejně staré jako my. Nebo jsem ve styku se Sebastianem Larssonem, jehož táta hrál v týmu s tím mým. Takže i otcové se znali. Peter Larsson působil ve stejný době v Augsburgu v Německu. Jsou hokejová rodina. Jejich děda Curt Larsson chytal za švédský národní tým na třech mistrovstvích světa a tři sezony za Winnipeg Jets ve WHA, která v sedmdesátkách konkurovala NHL.

Až v šesté třídě jsme se s mamkou vrátili. Teprve tehdy jsem poznal, co to znamená žít jako každé jiné dítě. Jediný, co se pro mě neměnilo, byly kabina, brusle, hokejka a puk.

Ještě než jsem se znovu objevil v Čechách, žil jsem dokonce v domněnku, že všichni hrají hokej. Vyrůstal jsem mezi samými hokejisty, táta mě bral do kabiny. Od malička jsem se pohyboval mezi jeho spoluhráči, kamarádil s jejich dětmi a mydlil hokej. Všichni mí strejdové byli hokejisti, kámoši taky. Neměl jsem ponětí o okolním světě, netušil, že se najde i někdo, kdo se hokejem neživí. A že třeba tátové dalších kluků ve škole můžou dělat něco jiného.

Jednou přijel na návštěvu bratranec od mamky. Bylo mi pět nebo šest let.

„Za co hraješ?“ zeptal jsem se ho.

„Já jsem zedník,“ odpověděl.

„A za ně hraješ?“

„No, já dělám jenom zedníka.“

„To není možný...“ vrtalo mi hlavou. Přemýšlel jsem, co jsou tihle HC Zedníci za tým a jestli budou dobrý, když mají takový název. Myslel jsem, že nic než hokej neexistuje. Jen přes léto to bývalo trochu jiný.

Tuhle příhodu jsem později vyprávěl do jednoho rozhovoru. Mámin bratranek mě potkal a povídá: „To jsi mluvil o mně, víd? Tak ti pěkně děkuju.“

Stejně to mají i naše děti. Chodí do šatny, znají se s dětmi spoluhráčů. Vědí, že jsou to tátovi kámoši a že hrají hokej.

GO2 UDĚLALI ZE MĚ BEKA

Hokej jsem miloval od malička. Byl jsem v různých zemích a až později mi docházelo, jak byl trénink v každý jiný. Někde jsme hodně bruslili, jinde méně. Buď jsme hráli na celém hřišti, nebo na třetině. Tehdy jsem to ale neřešil.

Do šestý třídy jsem hrál v Německu. Co si vybavuju, všude jsem patřil k nejlepším. Ale v Augsburgu a pak Heilbronnu jsem v žácích opravdu docela vynikal. S červenou helmou Jofa na hlavě, kterou nosil táta, jsem vzal puk za naší bránou a projel klidně celý hřiště. Dal jsem třeba i deset gólů za zápas. Začínal jsem totiž na křídle.

Po návratu z Německa už jsem zůstal kvůli češtině doma. Naši věděli, že se budeme stěhovat zpátky do Berouna. Chtěli, abych druhý stupeň školní docházky dokončil v Čechách. Měli rozjetý hotel, mamka v něm začala pracovat. Já začal chodit do školy v Berouně a rok tam hrál hokej, protože by bylo složitý dojíždět jinam. Po další sezoně se vrátil z ciziny táta. Kariéru končil v první lize v obraně Berouna. Sám jsem tam hrál za sedmou třídu. Od Vánoc, kdy se soutěž na základě výsledků rozdělila, mě začal vozit na Spartu, kde měli lepší mládež.

Ve Spartě nás trénoval Radek Knotek, táta Tomáše Knotka, s nímž jsem později hrál v mládeži Kladna, a Michal Bříza, brácha bývalého brankáře a později šéfa Sparty Petra Břízy. Z hráčů se mi vybavují Patrik Husák, Míra Forman, Dominik Pacovský, Ondra Pekárik, což byl dobrý centr. Jezdil s námi na nároďák šestnáctek a sedmnáctek. Jenže ve Spartě mě pak nechtěli dát o rok výš mezi starší. Rozhodli jsme se, že půjdu do Kladna, kde s tím neměli problém. Jako osmák jsem tam šel rovnou k deváťákům a v devátý třídě hrál za dorost.

Když jsem do Kladna jezdil, trénovali jsme od šesti ráno a pak šli do školy. Protože jsme bydleli na samotě u lesa, bylo to někdy po ránu docela komplikovaný. Třeba když nasněžilo. K narozeninám jsem si vždycky přál jenom výstroj. Takže v létě mi k nim vždycky dali novou. Jiný dárky jsem ani neočekával. Vždycky to byla darda, ale třeba helma mi vydržela hodně let. Brusle jsem spotřeboval troje za sezonu. Jedny stály třeba třináct tisíc.

Ale díky tomu, že táta byl hokejista, nemuseli mi naši kupovat hole. Vždycky se nějaká našla. Když už jsem byl v dorostu, přišel jsem za ním a řekl mu: „Kluci hrajou těma kompozitovejma hokejkama, a já mám pořád dřevěný.“

Vysvětlil mi to jasně: „A oni s nimi dávaj’ víc gólů? Nedávaj’. Hraj tak, abys je fasoval. Já ti je kupovat nebudu.“ Nerozmazloval mě. Neměl jsem víc než ostatní kluci.

**Narodil jsem se
5. června 1990
a všude, kde jsem
v mládeži hrál,
jsem byl mladší
ročník. Přišlo mi to
normální.**

Proč jsi v útoku?

Táta původně nechtěl, abych hrál beka. Prál si, abych dával góly. A taky říkal, že vpředu má člověk míň starostí. Útočník jsem byl ve Spartě, v Berouně i v Kladně. Na křídle jsem hrál ještě do šestnáctky, ale už ročník předtím jsem za devátou třídu nastoupil asi v osmi zápasech na beku. Na konci sezony nám zadáci chyběli.

„Hele, tvůj táta je obránce. Půjdeš taky dozadu,“ povídá mi trenér Lidický. „Umiš couvat?“

Takhle ze mě udělal beka.

Odehrál jsem v obraně pár utkání a v létě mě poprvé pozvali do reprezentační šestnáctky. Mezi starší kluky. Mně bylo čtrnáct, jim patnáct. Já byl ročník 1990. Vzali mě o rok dřív, s osm devítkami. V kempu vybírali tým, bylo nás tam snad čtyřicet, padesát. Hledal jsem se na seznamu mezi útočníky a nemohl se najít. Koukám, co se stalo. Přišel David Štich, podíval se mi přes rameno a ukázal: „Jsme spolu v obraně, vidíš?“ Měli mě napsanýho jako beka. Řekl jsem si: O. K., budu hrát vzadu. Neměl jsem s tím problém. Proč taky.

V reprezentaci jsem tedy nastupoval se Štichym. Za Beroun začal hrát sezonu přede mnou, v šestnácti s košíkem. Chodil jsem se koukat na zápasy a zíral na něho: Ty jo, ten je dobrej.

Po návratu do dorostu Kladna jsem byl ještě nějakou dobu útočník. Do Vánoc jsem to tak nějak střídal, než mi v Kladně trenér Kopecký alias Matěj řekl: „Ty prý hraješ v národáku beka, proč jsi tady v útoku? Bude dobrý, když půjdeš dozadu i u nás.“

A už jsem zůstal v obraně natrvalo.

Na křídlo jsem ale v dorostu chodil ještě při přesilovce. Hráli jsme ji já, Honza Eberle a Tomáš Knotek. Dávali jsme góly. Spousty gólů. Rok přede mnou byl nahoře na straně Jakub Voráček. Dal třiadvacet gólů, a když ho vytáhli do juniorů, šel jsem tam místo Vorase já. V druhý sezoně za dorost jsem se trefil dvanáctkrát. Na beka v útoku slušný. Měli jsme výbornej tým.

V útoku jsem si zahrál pár střídání ještě později na farmě

v Syracuse. Nebo v Syracusách, jak jsme říkali a já se toho držím pořád. Kouč mě do něj nedával vyložené pravidelně, poslal mě tam jednou za čas. A nebylo to kvůli tomu, abych dal gól, i když jsem dokonce taky šel asi třikrát na nájezdy. Z obrany na křídlo mě vytáhl proto, aby se v zápase něco stalo. Změnilo. Trenér už nevěděl, co si má počít, a poslal na led mě, ať jedu rozbít nějakýho obránce. Měl jsem nahodit puk a někoho vyndat.

Potom do Syracuse přišel jeden veterán a hned na mě: „Já si tě pamatuju jako útočníka.“

„Útočníka? To už jsem nehrál pár let.“

„Hrál jsi to před dvěma rokama a já měl ten puk v rohu.“

„Aha, takže to jsi byl ty?“

Jmenoval se Jared Nightingale. Obrovská persona v AHL, odehrál v ní toho strašně moc. Opravdu super chlap. „Pamatuju si tě, jak jsi mě přijel dohrát do rohu. Mě to tak bolelo. Ale byl jsi dobrej,“ mrknul.

V dorostu Kladna jsem zůstal tři roky, do juniorky mě moc nebrali. Těžko říct, jestli mě jednoduše přeskakovali, nebo to bylo jenom tím, že měla neskutečně nabitou sestavu. V roce 2006 získali juniorský titul. Pomohli k tomu hráči jako Kuba Voráček, Michael Frolík, Jirka Tlustý, Michal Kazatel. Ten patřil k nejlepším, ale pak zmizel. V obraně hráli Marek Trončinský alias Tronda Čínský nebo David Růžička. Letěl s touhle skupinou dokonce na draft NHL, jenže zůstal chudák jediný, koho z ní nevzali.

Narodili se 1988 a 1989, všichni byli o rok výš. Potkával jsem se s nimi jen v létě a zahrál si maximálně s Vorasem, když nastupoval za dorost coby starej mladej, stejně jako potom já. Takže jsme se míjeli, ale věděli o sobě a všichni jezdili na národáky.

Já se narodil 5. června 1990 a všude, kde jsem v mládeži hrál, jsem byl mladší ročník. Přišlo mi to normální. Byl jsem fyzicky zdatnější, v šestnácti jsem začal hrát první ligu s dospělými. Ale nemůžu tvrdit, že bych si v šestnácti, sedmnácti, osmnácti myslel, že jsem lepší než ostatní. Jo, hrál jsem, byl tvrdej, mým cílem bylo jednou se hokejem uživit. Po NHL jsem ale vyloženě nekoukal. Tím spíš, že si mě první dva roky, kdy už mě mohli draftovat, nikdo nevybral.

Vlastně jsem si ani nemyslel, že NHL budu jednou hrát. Měl jsem to následovně: tátu draftovali, celou kariéru ovšem strávil v Evropě. Bude super, když taky časem někam vypadnu. Jako dospělý jsem napřed začal nastupovat v nižší soutěži v Berouně a nejdřív mi přišlo, že to tak zůstane navždycky.

Maloval jsem si, jak by bylo krásný hrát v první lize. Skoro každý to takhle měl. Nikdo z kluků, s nimiž jsem se potkal v mládežnických výběrech, nehrál v Americe, a pokud tam někdo odešel, jednalo se o vyložené odskočený hvězdy. Hráče, co byli úplně jinde.

Jednou jsem takhle v sobotu měl jet na zápas s dorostem do Plzně. Zrovna jsem ležel ráno u televize, táta se vrátil domů. Bylo to v sezoně, kdy přestal hrát a rovnou začal dělat asistenta. S Karlem Najmanem vedli prvoligový Beroun. Sestavu často lepili, jak se dalo.

Podle toho, koho jim seslali z extraligových týmů, kdo byl fit. Najednou onemocněli dva hráči, další se zranil a z extraligy jim zrovna nemohli tak narychlo nikoho půjčit. Nebyli schopní poskládat ani tři obrany.

„Tak co? Jak dneska? Kde hraješ?“ přišel za mnou táta.

„Jedeme do Plzně. V jednu máme sraz,“ povídám.

„Ne, pojedíš do Brna,“ odvětil.

„Cože? Nějakej vtip, ne? Jedeme přece do Plzně,“ zopakoval jsem.

„Budeš hrát za Beroun v Brně,“ vybalil na mě. „Potřebujeme beka, domluvil jsem se s Karlem a bereme tebe. Stejně říkal, že tě bude chtít vyzkoušet. Odjezd za hodinu. Oblíkní se, musíme ještě do Kladna pro výstroj.“

Vyrazili jsme a byli zpátky asi za pětatřicet minut. Nechápal jsem, jak jsme to dokázali. Ovšem podobný dobrodružství jsem už jednou zažil. To když mi přišla pozvánka do národáku a musel jsem někam na Slovensko. Taky jsme se hnali do Kladna sbalit věci a hned na vlak. Jel mi přímo z Berouna. Byl jsem patnáctiletý kluk, poprvý jel sám vlakem a ještě přes noc a takovou dálku. Probudil jsem se někde v Košicích, už nevím. Úplně vyklepanej. Co tady sakra pohledávám? Pak si mě vyzvedl někdo od národáku.

Tohle bylo podobný. Rychle naházet výstroj do tašky, potom honem zpátky do Berouna, abychom stihli autobus. A jeli jsme. Bylo mi šestnáct a najednou jsem mířil na svůj první zápas mezi chlapy. Byl jsem připravený. Ale celou cestu jsem seděl v autobuse jak zařezanej.

„Budu hrát za áčko, já budu hrát za áčko!“ šrotovalo mi v hlavě.

Ono to půjde...

V Brně jsem na konci října 2006 zažil svůj debut mezi dospělými. Měli jsme jen pět beků. Já byl pátej.

„Bacha na jejich osmdesát jedničku. Appel. Je rychlejší jak svině,“ varoval mě táta. Jediný pokyn, co jsem dostal před zápasem.

„Jo, jasně,“ houknul jsem. A že si dám pozor.

Třetí střídání, někdo okolo mě prosvítl.

„To byl on!“ křikl táta.

Jede na mě, já couvám, couvám... A najednou se prožene mezi mnou a mantinelem, že se nestíhám ani otočit, a peláší na bránu. Trochu jiná rychlost, než jsem byl zvyklý z dorostu. Táta mi na střídačce poradil, jak si ho příště líp najet, a já si dal pozor. Ale dost možná, že mě proti němu na led už neposílali. Potom jsem vzal puk, zvedl hlavu a viděl Radka Křestana, jak najíždí na střed. Šoupnul jsem mu kotouč žabkou krásně na hokejku. No, ono to půjde, napadlo mě.

Nepamatuju si, jak zápas dopadl, ale neměl jsem pocit, že bych to nezvládal. Lidi v Brně

po mně hulákali, ale líbilo se mi, že si mě všimli a vědí o mně. Taky mě to vtáhlo do zápasu. Povedlo se mi pár nahrávek, i do těla jsem šel obstojně: „Jo! Když vychytám pár much, můžu tohle hrát.“

Občas jsem v sezoně ještě naskočil. Nějak extra mě nevytěžovali, ale hrál jsem. Zároveň jsem pořád nastupoval za kladenský dorost. Stávalo se, že jsem jeden den nastoupil za Beroun v první lize někde v Ústí nad Labem a další za Kladno proti jejich dorostu. Navíc ještě jako útočník.

„Hele, nehrál jsi včera u nás za chlapy?“ zeptal se kluk vedle mě na bully.

„To je možný. Hrál, no...“

Napřesrok, když tým vedli Vladimír Bednář a Karel Najman, už jsem do prvního mančafu patřil stabilně. V druhé sezoně se v Berouně mihl taky David Appel. Koupil si tenkrát Volvo XC90. Všichni ostatní měli, nechci říct piksly, ale starší vozy. A on si koupil takovou káru. Ty, krásu! Taky bych někdy chtěl takový auto, zasníl jsem se.

Nevím, kolik kluci mohli brát. Většinou okolo dvaceti, třiceti tisíc korun měsíčně. Ale maximálně čtyřicet nebo padesát tisíc. Pro mě to v tu dobu byly obrovský peníze. Co bych s nimi dělal, kdybych je měl? Můj první plat byl tři tisíce.

Hokejka za kloboukem

V Brně tehdy ještě byly v hledišti starý dřevěný sedačky a hala měla nižší kapacitu. Nebyl jsem tam poprvý. Za Kometu hrál deset let předtím, v sezoně 1995/96, extraligu můj táta. Strávil jsem v Brně skoro rok. Bydleli jsme v Kohoutovicích a v Jundrově měli kamaráda, tátova spoluhráče Michala Konečného. Jeho syn Jakub taky hrál hokej a později byl ve Spartě, jezdili jsme spolu na dovolený. Zastavujeme se u nich pravidelně s rodinkou.

S hokejem jsem začínal už ve třech letech. V době, kdy táta působil v Brně, mi bylo šest. Pamatuju si, že jsem na zimáku Za Lužánkami koukal na jeho zápasy, vybavuju si, jaká tam byla atmosféra, jak jsme s mámou a ségrou uprostřed davu lidí.

Už si ale nevzpomínám, jak jsem chodil na krasobruslení. Malýmu klukovi je jedno, na jakých bruslích stojí. Navíc jsem ho prý měl jednou týdně. Hlavně, když dítě někdo vede a naučí se bruslit. Pak je daleko jednodušší zapojit hokejku.

Udělal jsem to takhle i s Kvídem. Nechodil vyloženě na krasobruslení, ale led patřil krasobruslařům a byl tam jejich trenér. Učil ho používat hrany, nože, otevírat se. Když jsme se přišli podívat na jeho trénink, divil jsem se, jak to vydrží. Trenér ho házel o mantinel, točil na ledě, dělali nesmysly.

Ale Kvída to bavilo. Děti s hokejkou někdy bruslí, že ji mají strčenou jak za kloboukem. Takhle Kvída získal mnohem lepší stabilitu na bruslích, než kdyby měl hůl opřenou o led.

Na bruslích si víc věří, aniž by potřeboval hokejku. Což je klíč k tomu, aby ji mohl používat jen ke hře s pukem.

Podobný to bylo se mnou. Prvního trenéra na powerskating jsem měl až na farmě. Do té doby pro mě znamenalo silový bruslení a jeho korekce vlézt si v létě na treadmill, což je trenážér na zlepšení skluzu a zesílení svalů. Říct si, co dělám dobře, co blbě, že mám mít špičku nohy na ledě tak a takhle. Stejně si to pak každý přizpůsobí, jak mu to sedne nejlíp.

Později, až když jsem byl blízko NHL, už jsem jen doladoval styl. Detaily, co můžou při bruslení přidat nějakých deset, patnáct procent navíc. Bylo to užitečnější než mít už v patnácti letech jasně vypilovanej styl, ale ne sílu.

Profesionální maminka

Když se vrátím k Brnu, před odchodem do Ameriky jsem tam jezdil za budoucí manželkou. Barča studovala muzikálový herectví na JAMU, hrála v několika představeních. Jakmile jsem mohl, seděl jsem při jejích vystoupeních v hledišti. Tehdy jsem tam trávil opravdu hodně času. Absolvovala muzikálem Jerry Springer: Opera.

Vzdala se divadelní kariéry, stala se z ní profesionální maminka a ředitelka domácnosti na plný úvazek. Jsem jí hrozně vděčný. Kdyby nebyla taková, že se dokázala obětovat, svou práci bych dělat nemohl. Nehraje, ale věnuje se zpěvu, ve Státech se učí hrát na hudební nástroje.

Přes léto má pár koncertů. Zpívají se švagrovou, která taky shodou okolností vystudovala brněnskou JAMU. Občas vystoupí i se ségrou, i když je hrozně zaneprázdněná a nemá tolik času. Karolina hraje v divadle, má svůj projekt pro děti Karol a Kvído. Jede ve velkém a je těžký se urvat. Ale občas se sejdou všechny. Když zpívají v kostele, je to fakt zážitek.

I naše Leontýnka začala fušovat do umění. Když jsem odešel do Anaheimu, uspěla v Kalifornii v konkurzu na show Kráska a zvíře. Odehrála už několik představení. Herectví a zpívání ji opravdu baví. Možná víc právě to herectví než zpívání.

Já jsem taky celkem kulturní člověk. Nejdřív mě do dění uvedla ségra, potom Barča. V létě jdeme několikrát do divadla. Dřív jsme se s manželkou věnovali i společenským tancům. Asi na to nevypadám, ale pár let jsem je zvládal a bavilo mě to.

Stejně tak se o mně říká, že docela obstojně zpívám.

Když jsem v šestnácti začal hrát za áčko Berouna, bylo druhému nejmladšímu spoluhráči, obránci Adamu Lukačovičovi, dvacet. Jinak jsme měli v týmu plno ostřílených borců, kteří měli něco za sebou. Láďa Slížek, Petr Šinágl, Láďa Vlček, Vítězslav Jankových, Jirka Novotný, vzadu Radek Křestan, Jiří Jelínek a taky Josef Zajíc. Bylo mu osmatřicet let, přišel z Kladna, kde dělal kapitána. Dlouho hrál v extralize, byl taky v Německu a mihl se v národáku. Pomalu končil.

Zrovna od Pepy jsem se naučil, jak si zjednat respekt. Měl děsně svižnou hokejku, a jakmile jsem mu při bagu sebral puk, už mě seknul přes ruce. Rychlá, svižná sekera. Zvládal to perfektně. Všem v kabině jsem tykal, jedinému Zajícovi jsem se neodvážil.

Zdravil jsem všechny „Ahoj!“, pouze jemu jsem řekl „Dobrý den“. Vykal jsem mu týden, než si mě po pár trénincích zavolaal a povídá: „Hele, normálně mi tykej.“

Jako mladej jsem sbíral puký, nosil hokejky a flašky na pití. Dělal jsem všechno, co se má, a dělal jsem to poctivě. Kluci mě přivítali v pohodě, jen občas sami nevěděli, jak se chovat, když v Berouně ještě trénoval táta. Bylo to zvláštní. Vedl tým, kde jsem hrál i já. Navíc mi bylo šestnáct, nemohli mě vzít do všech svých kruhů. Ale třeba do hospody mě už pustili, protože jsem vypadal na pětadvacet. Pokud jsem chtěl v Berouně někam na párty, všude jsem se dostal.

Spíš když jsem potom holkám tvrdil, že mi je teprve šestnáct, moc nechápaly, protože jsem tam byl s dospělými chlapy, hrál kulečník a pil pivo. Přitom mi pomalu ještě skákaly hlasivky, což bylo taky vtipný. Ale já si to užíval. V mužstvu byli samí starší kluci s rodinami. Bylo zajímavý poslouchat ve svém věku jejich kecy v kabině a co všechno řeší. Před zápasem si dávali na protažení plic panáka nebo alpu na kostku cukru. Jako zobák jsem se nemohl držet zpátky. I díky tomu jsem dospěl trochu rychleji. Byla to vynikající škola života.

Košík a vlasy po ramena

V mojí poslední sezoně v Berouně jsme prohráli šestnáct zápasů v řadě. Během šňůry porážek se fanoušci vytasili s transparentem, jestli nechceme spadnout o soutěž níž. Poprvý jsem zjistil, co znamená plácát se ve sračkách. Nálada mizerná. Pod psa, dalo by se říct.

Podařilo se nám to ale přece jen zlomit. Tuhle historku jsem ještě nikdy nevykládal, protože jsem nevěděl, jaký může sklidit ohlasy. Ale odehrála se stejně už dost dávno.

V kabině jsme si dělali svačiny. Kluci občas něco dotáhli, jednou si to přihasil kustod s gulášem. Bylo to zrovna během naší série porážek.

Dojedli jsme, načež se zeptal: „Chutnalo vám?“

Jen jsme po sobě koukali, proč se ptá.

„Haf!“ udělal.

Takže my jsme jedli guláš ze psa?! Tohle nám přinesl!

Nicméně zabralo to.

Od té doby jsme zase vyhrávali.

Mezitím mě zavolali taky do Kladna na čtvrtfinále play off proti Českým Budějovicím. S košíkem přes obličej a vlasy skoro po ramena jsem 12. března 2008 poprvé nastoupil v extralize. A hned v televizním zápase. Vzpomínám si, jak se mi tráslý ruce. Ale ostych šel brzy stranou. Hned jsem někoho zboural.

Seběhlo se to zvláště. Kladnu se zranili beci. Brali mě jako náhradníka, ale najednou jsem hrál, ani jsem s tím nepočítal. Na jihu jsme prohráli 0:1. Budějovice tím zvítězily v sérii 4:1 a postoupily. „Sbohem a šáteček,“ psali v novinách.

Sezona skončila, s kladenským dresem se loučili třeba Zdeněk Eichenmann a Radek Gardoň. Zajímavý je, že v NHL jsem debutoval o pět let později shodou okolností taky 12. března. Osud tropí různý věci. Ale tehdy jsem k tomu měl ještě hodně daleko.

„Do zámoří se mi moc nechce. V tomhle dost dám na rady táty. Tvrdí, že je lepší, aby mě tam chtěli už jako hotovýho hráče. Z kluků, kteří tam odejdou v mladším věku, se prosadí pouze zlomek. Zbytek se pak vrátí a nikdo o nich nic neví. Prosadit se potom i v českém hokeji je docela složitý,“ vykládal jsem, když se mě ptali na plány do budoucna.

V další sezoně si mě do Kladna vytáhli na sedm zápasů. Jenže z nich jsem hrál tři a ve zbývajících čtyřech měl snad jedno střídání. Sám jsem moc nechápal, co tím trenér sledoval. Ale byla to taková klasika. Brali mě proto, aby mě posadili na lavičku a mohli si odškrtnout, že jsem nastoupil. Byl jsem na soupisce a měl start jako mladej hráč. I když jsem se skoro nedostal na led.

Tohle byl jeden z důvodů, proč jsme se později rozhodli, že půjdu do Ameriky.

V Berouně mi zvedli smlouvu z tří tisíc korun měsíčně na sedm a já byl rád, že mám peníze na obědy a nemusím moc chodit do školy. Úplně jsem na ni ale kašlat nemohl.

Mamka chtěla, abych si udělal maturitu, než vyrazím do světa. Jinak že mě nepustí z baráku. Vystudovala pedagogiku, obor čeština a dějepis. Vždycky, když jsme byli v zahraničí, učila se s námi doma, takže jsme se vrátili a měli základy. Kluci našeho ročníku ze šestnáctky a sedmnáctky už odcházeli do zámoří. Ale dva roky jsem počkal, než jsem složil maturitu na obchodní akademii.

Kousnul jsem se a nějak se k ní dokopal. Na matematiku mám naštěstí buňky a němčinu jsem ovládal líp než náš učitel. S angličtinou taky nebyl problém, učil jsem se ji v Německu, než jsem do sebe dostal němčinu. Kde bylo potřeba, ukopal jsem to taky. Tak jsem zdárně zakončil střední ekonomku.

Už nikdy nebudu druhej!

Občas jsem se s někým postrkal i mimo led. Ale že bych se vyloženě porval, se říct nedá. Jen jednou v Berouně po mně skočili dva cikáni. Bylo mi šestnáct, začínal jsem zrovna hrát za chlapy. S áčkem jsem dělal letní přípravu.

Bylo léto, šel jsem si zabruslit na inlinech, v uších sluchátka. Všiml jsem si dvou kluků. Větší než já, šli ještě s nějakou holkou. Zastavil jsem se u přechodu, až na semaforu naskočí zelená. Najednou mi od nich přiletěla rána. Místo zelený jsem viděl rudě. Prvního jsem odstrčil, druhému jednu fláknul a utekl. Zlomil jsem si o něj malíček.

Nejsem rádoby hrdina ani magor, že bych se musel rvát. Jenže v NHL mě za to platí. Proč bych se s někým měl mlátit jinde, když z toho nic nemám? Ale vážně. Nemám úplně v povaze, aby stačilo málo a hned bych si to s někým rozdal. Nejvíce jsem se pral asi doma se ségrou, když jsem byl malej. Z ničeho jsem neměl strach, bál jsem se jenom tmy. A ona mě schválně strašila. V noci na mě odněkud vybafla, třeba na schodech. Chtěl jsem si to s ní pak vyřídit, aby to už nedělala. Ale šlo jen o takový dětský škádlení.

Vyhledávat nebo vyvolávat konflikty nemám zapotřebí. Vybouřím se na ledě. Vymlátím to ze sebe a jsem v klidu. Při sportu u mě platí, že ať dělám cokoli, nechci prohrát. Nemusí to být hokej, ale klidně třeba frisbee. Pokud s někým budeme hrát proti sobě, má smůlu. Jde mi o všechno. Já chci být ten lepší.

První incident na ledě jsem měl po návratu do Čech. Chodil jsem do šestý třídy, ale v Berouně jsem nastupoval za osmáky, deváťáky. Tam se začínalo hrát do těla.

**Kluci našeho
ročníku
ze šestnáctky
a sedmnáctky
už odcházeli
do zámoří.
Ale dva roky jsem
počkal, než jsem
složil maturitu
na obchodní
akademii.**

Nastupoval jsem ještě v útoku. Najel jsem si z křídla na prostředek, otočil se. Než jsem stačil cokoli postřehnout, už jsem ležel. Čekal jsem na přihrávku, ohlížel se, kdy dostanu puk. Sotva mi přistál na holi, už jsem ji měl. Dostal jsem ukázkovej hit, padnul jak podtatej, jen zíral a lapal po dechu.

Ty krásu! Co se stalo? Kde to jsem? Nade mnou se tyčil čahoun starší možná o víc, než povolený dva roky. Usmíval se a očividně si vychutnával pohled na to, jak hezky mě sundal. Vítej, chlapče. Dal mi co proto.

Hlavou mi blesklo, jak je vlastně jednoduchý někoho sejmut. Najedu si, převezmu puk, on jede ke mně a...

Buch! Už se válím.

Ne, že bych předtím nedostal tělo, tohle je v hokeji pořád. Ale taková pecka, a já byl teprve v šestý třídě! Koupil jsem prvního stroma v životě. Na tom místě, přesně v tom okamžiku jsem si uvědomil, jaká je potupa, když člověk dostane naloženo. A že stejný chyby se už nesmím dopustit. Dostal jsem pořádný tělo. Zapůsobilo to jako probuzení, co všechno změní.

Od té doby jsem si říkal, že už nikdy nechci být ten druhý. Chci, abych byl vždycky ten, kdo zůstane na nohách a bude se koukat shora. Když s někým takhle flákneš, ohromně to povzbudí tvoji sebedůvěru. Získáš si respekt. Buď dostaneš ty jeho, nebo on tebe. A prohraješ. Nic mezi není. Chlapi v berounský kabině říkali, že silnější pes mrdá. Přesně takhle. Omlouvám se za ten ostřej výraz. Ale tak to je. Mockrát jsem se o tom přesvědčil.

Z Turecka do L. A.

V draftu NHL si mě dva roky po sobě nikdo nevybral. Žádnou výpravu přes půl zeměkoule jsem v tuhle dobu nechystal.

V létě 2009 jsem s rodiči odletěl do Turecka na čtrnáctidenní dovolenou k moři. Uběhl týden, když mi najednou volá můj agent Allain Roy: „S draftem to nedopadlo. Ale v L. A. by tě vzali do rozvojovýho kempu.“

„A kdy bude?“ zeptal jsem se.

„Příští týden.“

„Jenže já jsem ještě deset dní v Turecku. Nemůžou počkat?“

„No, podívej se, buď přijedeš, anebo nemusíš jezdit vůbec,“ vysvětlil mi jasně.

A tak jsem z Turecka podnikl svůj první samostatnej výlet. Ještě nikdy jsem sám neletěl. Nasednul jsem na autobus a doufal, že jsem si vybral ten správný. Bylo to celý hektický.

Přijel jsem do Istanbulu na letiště a chtěl si přebukovat letenku. Pochybuju, že úředník, s nímž jsem změnu vyřizoval, měl ponětí, co se mu snažím vysvětlit. „Proč opouštíte

Turecko předčasně, když máte zpáteční let na jiný termín? A proč cestujete sám?“ zpovídal mě.

Nemělo význam mu vykládat, že potřebuju co nejdřív odletět, protože mi agent náhle zavolal, že domluvil účast na kempu týmu NHL.

On viděl led možná v mrazáku. Nebo ve skleničce s drinkem. Po službě, samozřejmě.

Odpověď jsem shrnul slovy, že nastala neočekávaná situace v práci. Nakonec roztál, pokud se budeme držet u ledu. Nejbližší spoj byl do Drážďan. Při kontrole mi ještě zabavili nůž z batohu. Ale odfrčel jsem, v Německu mě vyzvedl děda. Přijel tam pro mě z Liberce.

V pondělí v noci mě odvezl rovnou domů, v úterý jsem měl letět na kemp. Jenže na klub do Los Angeles jsem předtím v tom kalupu nahlásil špatnej e-mail. Prohodil jsem v něm svoje křestní s příjmením a ještě uvedl chybně doménu. Takže Kings mi sice zajistili letenku do Kalifornie, ale poslali ji na jinou adresu.

Ani po přistání v Drážďanech mi od nich nic nepřicházelo. Ještě v pondělí jsem se jel zeptat na letiště, jestli tam nemají letenku na moje jméno. Paní za přepážkou mi ochotně pomohla dohledat, kdy a v kolik vůbec letím.

Dva dny zmatků a já mířil vstříc první zkušenosti s NHL.

Hele, já se neperu

Po příletu do Kalifornie na mě měl čekat řidič. Jenže před příletovou halou mě třikrát minul. Pěkně jsem se prohnul, vždyť jsem ho musel sehnat z českého mobilu. Zplavenej potem z horka jsem nasedl do auta. V něm klimatizace puštěná na plnej ceres. Bylo tam snad pod nulou.

Přes Londýn jsem se táhnul dvacet hodin. Vláčel jsem kufr, hokejky a tašku s výstrojí, na sobě oblek. V domnění, že v NHL se na zimák chodí jedine v kvádru. Do vedra ne zrovna ideální outfit, ale v prochladlým autě přišel vhod. Takhle vymóděnej jsem rozrazil dveře kabiny. V ní kluci v kraťasech, tričkách, na nohách žabky. Pobaveně si mě prohlíželi odshora dolů. Něco tu nehrálo.

„Vy nemáte obleky?“ ptám se.

„Ne, ty se nosí jen na zápasy.“

Člověk se pořád má co učit...

Týdenní kemp končil 12. července. Ve stejný době měl v Los Angeles pohřeb Michael Jackson. Možná si to nějak spojili dohromady.

Ohromit se snažilo devětadvacet mladých nadějí. Hrstka z nich pronikne do NHL, pro většinu kluků zůstane nepoznanou pevninou. Ale chtějí se ukázat, aby se jim to povedlo. Byli tam hráči z prvního kola draftu, kteří dovedou střílet góly jak dělaný pro sestřihy nejlepších momentů. Klub je má v hledáčku a fanoušci se třesou, až je uvidí. Jako Brayden Schenn.

**Z Česka už jsem byl
zvyklý, že si
na ledě srovnám,
koho budu chtít.
A pokud si budu
dávat pozor,
aby někdo netrefil
mě, nic se mi
nestane.**

Hbitej, šikovnej útočník, v roce 2009 si ho Kings vybrali coby pětku v celkovém pořadí. Jeho o dva roky starší brácha Luke už tehdy hrál v obraně Toronta. S oběma jsem se později potkal ve Philadelphii.

Sešli se tam taky rozložitý ranaři. Nasadí velkej hit nebo raději dva, aby zaujali trenéry a lidi z vedení. Kings přivedli dost houževnatých, fyzických typů, jaký jim tehdy chyběly. Patřil mezi ně i Kyle Clifford. Robustní, energický levý křídlo, draftovali ho ve druhým kole. Uměl nemilosrdně bušit do soupeřů, jak jsem se mohl sám přesvědčit. I tenhle bourák byl v kempu tehdy s námi. Potom deset let válel za L.A. a hrál i v dalších týmech.

Týden z nás trhali kůži. Neskutečná makačka. Honili nás od šesti ráno do šesti večer s přestávkou na oběd. Tréninky měly neskutečnou intenzitu. Dával jsem tomu všechno, vypustil bych duši. Jednou jsme hráli pět na pět. Vyndal jsem frajera na středu hřiště, když přebíral puk. Počkal jsem si na něho a načapal ho. Sundal jsem mu helmu, že vyletěla na tribunu do třetí řady. Nádhera!

Jenže ti naproti to nechtěli nechat jen tak. Ještě při stejným střídání mě po odehrání puku u mantinelu sešpendlili dva současně, každý z jedné strany. Pak mě chtěl dohrát Jordan Nolan. Kluk s indiánskou krví po tátovi, který v NHL trénoval Buffalo a Islanders. Jordan později s L.A. vyhrál Stanley Cup. Clifford ho s Kings získal dvakrát.

Po mém hitu se ke mně Nolan na střídačce přitočil. „Kdybychom hráli proti sobě, už se řežeme,“ utrousil. Skoro jsem nerozuměl, co říká. Z angličtiny jsem dostal u maturity za jedna. Jenže on mluvil nějakou jinou řečí.

„Fight. Bitka,“ naznačoval Thomas Hickey. Nastupovali jsme spolu ve dvojici. Zamáchal rukama, abych líp pochopil.

„Proč?“ divil jsem se. „No fight. Žádná bitka. I don't fight. Neperu se.“

„Za to, co jsi udělal na tom středu,“ utrousil Clifford

„Tak proč mi tam ten frajer jezdí?“

„Hm,“ přikývnul Kyle.

Chtěl by se prát, ale byli jsme zrovna spolu v týmu.

Clifford byl správněj řízek. První, čím mě zaujal, bylo, že zásadně jedl pouze maso. Nabral si čtyři kusy kuřecích prsou s parmazánovou omáčkou. Seškrábal z nich veškerý sýr, zapečený rajčata a spořádal jen maso. Koukal jsem na něj jak zjara. Nebo si nabral samý žebírka. A oholil je všechny až na kost.

Hickey byl zase můj první parťák v obraně. Nejvyšš draftovaný bek v roce 2007, Kings si ho vzali jako čtyřku. V Los Angeles pak ale moc šancí nedostal. Víc hrál až v New York Islanders. Po development kempu šel napřed do Seattlu ve WHL, já do Everettu. V juniorech se z nás parťáků stali největší rivalové. Ale tehdy jsme si sedli. Když jsem poprvý sestřelil toho kluka, Thomas povídá: „Líbí se mi, jak hraješ, člověče.“

Potom vyndal někoho taky. Říkám: „Dobrý! Wow!“

„Snažím se jen bejt jako ty,“ usmál se.

Kdybys byl Králem

V kempu jsem rychle vzbudil pozornost. Každý viděl, že jdu do všeho naplno. Z Česka už jsem věděl, že si na leď srovnám, koho budu chtít. A pokud si budu dávat pozor, aby někdo netrefil mě, nic se mi nestane.

Když trenéři vybírali dvojice pro cvičení v rohu jeden na jednoho, dali mě dohromady právě s Cliffordem. Chtěli vidět, jak si v soubojích s ním povedu. Hrozně jsme do sebe šli. Nedarovali jsme si chvíli oddechu. Mlátili jsme do sebe neskutečně. Řezali jsme se, sráželi. Jednou jsem padnul na zadek já, jednou Kyle. Zvednul se a zase jsme se do sebe pustili nanovo.

Pokaždý jsem odjížděl zpátky do zástupu s úsměvem na tváři, protože mě to strašně bavilo. Všiml si toho generální manažer Dean Lombardi. Když pak kemp končil a loučili jsme se, zmínil se, jak se mu líbil můj přístup a zápal, s jakým nadšením makám. A taky, že když se s někým srazím, pořád se u toho usmívám.

„Jsem tady proto, že mě to baví. A jsem rád, že tady vůbec jsem,“ povídám.

Původně jsem přece ani nevěděl, že kemp bude. Dokud mi agent nezavolal do Turecka. Odletěl jsem narychlo z dovolený, zažil divočinu s cestováním. Vložil jsem do toho pak všechno, co jsem mohl. A asi jsem udělal dojem.

„Rádi bychom o tobě věděli víc,“ navnadil mě Lombardi.

Pozvali mě na další, nováčkovský kemp na konci léta. Postupně poslali pryč všechny kluky z juniorky i farmy a já zůstal. Jako jediný hráč bez smlouvy.

„Byli bychom rádi, kdybys byl Králem,“ loučil se GM. Abych se do L. A. ještě vrátil.

Nic jsem si nepřál víc!

Lombardi tvrdil, že je se mnou spokojený, ale že mě nemůže podepsat. Jedině až by mě draftovali, což znamenalo další rok. Vysvětlil mi, že když jsem se zúčastnil kempu jako

„invite“ hráč z Evropy, tedy na pozvání, a neprošel jsem draftem NHL, musel by mi podle pravidel nabídnout jedině jednocestný kontrakt. A na to bylo ještě moc brzy. Jako volný agent jsem tehdy nemohl uzavřít dvoucestnou smlouvu a jít napřed do AHL.

Nicméně generální manažer slíbil, že mě budou dál sledovat, ať na sobě pracuju. Že další rok budou mít volbu ve třetím kole draftu a v něm by mě vzali. Ohromně mě to povzbudilo. Z kempu jsem měl po návratu dobřej pocit.

Tenkrát jsem se poprvý rozhodl, že to půjdu zkusit do Ameriky.

GO4 KOUČ ŘÍKAL, ŽE SE MÁŠ OHOLIT...

Tátu draftovali Calgary Flames v roce 1990. Zrovna jsem se narodil. Internet ani mobily ještě nebyly. Agenti vlastně ještě taky moc ne. Tedy u nás. Asi týden po draftu mu přišel balíček s dresem. Jenže mezitím už podepsal do Finska. Nemohl cuknout. Hrál v reprezentaci, jenže nabídky z NHL nebyly tak zajímavé. Šel by do nejistoty. Později považoval za svou největší chybu, že to aspoň nezkusil.

Flames ho oslovili znovu ještě před první výlukou NHL v roce 1994. Ale řekl si, proč by někam chodil, když viděl, že jiní ani nehráli. Soutěž se stejně zastavila kvůli sporu mezi majiteli klubů a hráči a začala zase až v lednu dalšího roku.

„Já jsem tuhle příležitost nikdy neměl. Jdi to prubnout,“ radil mi táta, když mě draftovali Everett Silvertips do WHL. Ještě předtím jsem byl čtrnáct dní ve Finsku a měl nakročeno do Jyväskylä, kde taky hrával. Původně se rýsoval plán, že bych začal hrát za jejich béčko. Šel bych tam spíš než do extraligy, což byla taky možnost. Do toho ale přišel Everett a měli jsme jasno. Kanadskou juniorku jsme s agentem považovali za nejlepší řešení vzhledem k výhledu hrát NHL.

Byl jsem na západním pobřeží, do Everettu to bylo z Los Angeles letadlem jen něco přes dvě hodiny. Za prvních 30 zápasů ve WHL jsem posbíral 12 nahrávek, skončil jsem na 7 gólech a 35 bodech. Super sezona.

Byl to pro mě ovšem krok do neznáma. Do Ameriky jsem se těšil. Jen jsem netušil, co mě čeká. Taky jsem se učil řeč. Anglicky jsem uměl. Nebo jsem si myslel, že umím. Ale musel jsem se naučit, jak se mluví v Americe. Osvojit si slang, hokejové výrazy. Pak už to bylo v pohodě.

Žil jsem v rodině a měl spolubydlícího. Byl jsem spokojenej, jen po Vánocích se to zhoršilo. Jakmile po mistrovství světa juniorů kluci odlétali domů a já se vracel do Everettu, mrzelo mě, že nemůžu taky. I stýskání k hokeji patří.

Taky mi bylo líto, že jsem ve WHL nepotkával tolik českých hráčů. Liga měla čtyři divize a v naší nepůsobil ani jeden. V kanadských týmech se našlo víc Čechů, v amerických jsem válčil sám. Ale zase mě to nutilo mluvit pořád anglicky, dělal jsem větší pokroky.

Kamarádi, kteří už v Kanadě v juniorce hráli, mi radili, že by bylo lepší, kdybych měl kratší sestřih. Předtím jsem nosil vlasy po ramena. Do Ameriky jsem odlétal víc nakrátko s tím, že bych si nechal vlasy zase narůst do původní délky.

Už jsem měl taky solidního bíbra. Všem ostatním stačilo holit se jednou za měsíc. Já musel dvakrát za týden. Až jsem měl pořezanou hubu. Vousy mi rostly rychleji než ostatním. Pokud jim už vůbec rostly. Já jsem se musel holit už v sedmý třídě. Pod nosem mi vyrašil první knír a kamarádka mi napsala, abych ho sundal, že vypadám děsně.

V Everettu nás koučoval Craig Hartsburg, bývalý vynikající bek. NHL hrál za Minnesotu North Stars, což jsou dnešní Dallas Stars. Nastoupil na třech mistrovstvích světa a dvakrát na Canada Cupu, kde se střetli nejlepší z nejlepších. Dlouho v lize taky trénoval. Dělal hlavního kouče v Chicagu, Anaheimu a Ottawě, byl asistentem ve Philadelphii, Calgary a Columbusu. Taky vedl kanadskou dvacítku.

Přišel jsem do Everettu. První trénink, druhý trénink. Vyhledal mě jeden z asistentů Jay Varady a šel rovnou k věci: „Kouč říkal, že se máš oholit.“

Druhý den jsem přišel zase s vousama.

„Ty ses neholil,“ vyčetl mi Varady.

„Myslel jsem, že to byl vtip.“

„Ne. Tady budou všichni oholený.“

Oholil jsem se. Další den přijdu a slyším: „Nech se ostříhat.“

„To nemyslíte vážně!“

Měl jsem zase vlasy dlouhý po ramena. Musely pryč.

Ale dařilo se mi. Hned v prvním zápase jsem dvěma góly otočil, zapsal se skvěle, v kabíně všichni nadšení. Celou sezonu jsem nastupoval v první obraně s Ryanem Murraym. Pak hrál v Columbusu a má Stanley Cup s Coloradem. Dost dobrý hokejista. Nebo tam byl Byron Froese, útočník. Toho si nejvíc pamatuju z Toronta a Calgary.

S bilancí plus 45 podle vstřelených a inkasovaných gólů jsem patřil k nejlepším v lize. Slušný, na defenzivního obránce. I když za defenzivního beka jsem se ještě nepovažoval. Dělal jsem všechno: sbíral body, hrál oslabení i přesilovky, srážel protihráče.

Hartsburg měl za asistenta vedle Varadyho taky svého syna Chrise. Nepřišlo mi na tom nic divného. Ostatně něco podobného jsem zažil později v reprezentaci s „Pytlákem“ Říhou. Hartsburg sezonu předtím skončil v Ottawě, s Chrisem přišli do Everettu společně. Mladýmu bylo sotva třicet, bylo vidět, že mu chce předávat zkušenosti, informace a zasvětit ho do alchymie koučování.

Varady byl o tři roky starší než Chris. Později pracoval v mládežnickém programu USA Hockey, v NHL dělal pro Arizonu a Detroit. Chris Hartsburg pak trénoval v juniorských soutěžích. I jeho jsem potkával. Jednou dokonce v Chomutově, když jsem se tam přes léto připravoval s áčkem.

Jsem na ledě a z hlediště na mě někdo křičí: „Gudy! Gudy!“ Přijel tam s americkým výběrem do devatenácti let. Dělal u něj asistenta právě Varadymu. Výbornej kluk. Jeho táta uměl být nepříjemnej. Ale věděl, co chce. Všichni z něho měli respekt.

V Everettu mě to bavilo. Právě Hartsburg mi hodně pomohl, pokud jde o styl hokeje. Varady měl na starosti přesilovky a oslabení beků. On mi nejvíc vysvětloval rozdíly mezi evropským a severoamerickým pojetím. Na jejich hokej jsem byl agresivní dost. Jenom jsem potřeboval, aby mi ukázali, kde a jak toho využít, že si víc cení, když budu tam, kde být mám a kde se cítím svůj.

Párkrát jsem někoho vyndal na středu. Řekli mi, že načasování bylo dobrý. Jenže zrovna tohle mě moc neučili. Praxí a zkušenostmi jsem se k tomu musel dobrat sám. Taký jsem se občas podíval v televizi na Scotta Stevense nebo Diona Phaneufa, jak to dělají. Potom jsem vyjel na led a zkusil kosit soupeře jako oni. Léty cviku jsem se vypracoval.

Draft u večeře

Udělal jsem dobře, že jsem do Everettu šel. Chtěl jsem být víc na očích. Česká extraliga měla vyšší úroveň. Jenže v Kanadě se kolem juniorky pohybovalo víc skautů. Hráče tam sledují podrobněji a taky se s nimi dá víc pracovat. Kluky jako já připraví na tamní hokej.

V Čechách se přijeli podívat jednou, dvakrát za sezonu. Nepovedl se ti zápas a mohl jsi být v pytli. V Americe jsi jednou zahrál blbě, ale příště přišli skauti znovu. Jen se zeptali trenéra, co se děje. Ten jim řekl, že se stalo prvně, co jsi byl takhle špatnej. A další utkání zase v pohodě. I díky tomu mě pak draftovali. Měl jsem poslední možnost. Kdybych do Everettu nešel, třeba by se zase nic nestalo a já bych si to celej život vyčítal.

Na development kemp Los Angeles Kings jsem v roce 2009 letěl narychlo z Turecka. V době draftu 2010 jsem byl na dovolený se svou budoucí manželkou. Šli jsme spolu zrovna na večeři do hotelu. Ani nevím, co jsem si objednal. Lehce si se mnou pohrávala nervozita.

„Proč se pořád díváš na telefon?“ zeptala se mě Barča.

„Dneska je draft. Abych byl na drátě, kdyby to napotřetí vyšlo.“

Sedíme u jídla a najednou se ozval agent: „Jdeš do Tampy. Třetí kolo.“

„Třetí kolo?“ žasnul jsem. „Dva roky o mě nikdo nezavádil a najednou třetí kolo? Bingo!“

Až lidi od okolních stolů stočili pohledy směrem k nám.

Věděl jsem, že v Tampě Bay je dost mladých hráčů. Stevena Stamkose a Victora Hedmana jsem znal už z juniorských turnajů. V draftu měli Lightning celkem osm picků. Z nich tři volby ve třetím kole. Shrábli za ně tři beky. Brocka Beukebooma, mě a Slováka Adama Jánošíka. Rok předtím mě v Los Angeles vyprovázeli s tím, že mě chtějí draftovat a potom pozvat na kemp. Jenže Tampa je předběhla.

Ve třetím kole nás postupně draftovali jako číslo 63, 66 a 72. Já byl ten uprostřed. Kings patřila volba ze sedmdesátý pozice. Jakmile se na ně dostalo, vzali si útočníka Jordana Weala. Já už byl v tu dobu zadanej.

Na draftu 2010 šlo o to, jestli se jedničkou stane Taylor, nebo Tyler. Edmonton zvolil

Tayloru Halla. Tyler Seguin putoval coby dvojka do Bostonu. Z třetího místa šel na Floridu ranař Erik Gudbranson. Prvním kolem prošlo dost hráčů, kteří pak prožili v NHL dlouhou kariéru. Švýcar Nino Niederreiter, Jeff Skinner, Jaden Schwartz, Vladimír Tarasenko, Brock Nelson.

Tampa v prvním kole brala jako šestku útočníka Bretta Connollyho. Z tehdejších výběrů Lightning jsme my dva byli jediní, kdo v NHL později hráli. A vydrželi jsme dlouho. On jedenáct sezon, s Washingtonem získal Stanley Cup.

Byl jsem o dva roky starší než jiní kluci, co draftem prošli. O zájmu Tampy jsem věděl. Mluvil jsem před draftem s lidmi z klubu. Týmů mě kontaktovalo víc, spíš jsem čekal, kdo po mně sáhne. Ale kdyby si mě vybral kterýkoli mančaft, byl bych taky rád.

Draft probíhal v hale Staples Center v Los Angeles. Osobně jsem tam ovšem neletěl. Předpokládal jsem, že bych mohl přijít na řadu až někdy ve čtvrtý, pátý rundě. Třetí kolo mě překvapilo. A ohromně potěšilo.

„V tomhle už jsi lepší. Vzali tě z vyšší pozice než mě,“ smál se táta. V roce 1990 byl číslo 251.

Češi přestávali být v kurzu, což se odrazilo i v tom, kolik jich vybrali. Draftem nás prošlo pět. Nejdřív Petr Straka, ve druhém kole si ho vzal Columbus. V NHL sehrál tři zápasy. Ve třetím kole jsem následoval já a Jakub Culek. Toho si zajistila Ottawa, ale v lize nikdy nenastoupil. V pátém kole šli Petr Mrázek a Adam Polášek. Mrázu bral Detroit. Vypracoval se přes farmu, trápily ho vleklý zdravotní problémy, byl na tom všelijak. Ale mezi gólmanskou špičku patří dlouho.

Z hráčů od druhého kola níž sehráli nejvíc zápasů Tyler Toffoli a Justin Faulk. Já byl suverénně největší držák ze třetího kola. Z hráčů, kteří přišli v draftu 2010 na řadu za mnou, měl víc utkání jen Brendan Gallagher. Pátý kolo, Montreal. Jak je menší, ze začátku taky dostával. Měl to náročný, ale i on vytrval dlouho.

Už v prvním kole si Canadiens zajistili Jarreda Tinordiho. S ním jsem se později několikrát rval. Když jsme v lize začínali, pomalu všichni museli mít dva metry a sto kilo. Teď už jsou tam proti nim střízlíci. Nicméně ze všech hráčů na tehdejším draftu jsem nasbíral jednoznačně nejvíc trestných minut já. V tom mě nikdo nepřeskočí.

1+2=12

Je zajímavý, že skoro každý rok prvním kolem projde hráč, který se pak v NHL nechytí. Zahraje si málo, nebo dokonce vůbec. Jiní zklamou. Nenaplní očekávání. Potenciál, do něhož vkládali naděje. Netrefí ve správnou chvíli správný tým, promarní svou šanci a další třeba už nedostanou.

Zažil jsem spoustu kluků, které tohle potkalo. Hlavně na farmě. Našly by se tam mraky hráčů přesvědčených o tom, že by NHL měli hrát a že by to tak bylo v pořádku. Jenže potom